

KERTÉSZ DÁVID: NEM ELÉG

Álmomban mécses gyújtottam. Halottért talán. Talán magamért. Nem emlékszem másra, csak két máglyára és a két gyertyára. Az egyik bealudt. Újra és újra. Lángja saját viaszába fulladt, és eltűnt. Próbálkoztam, hogy újra lángra kapjon. Nem sikerült. Az öngyújtóm, amivel utoljára akartam fellobbantani a kanócot, belesüllyedt az olvadt gyertya maradékába. Tönkrement az is. Közben a máglyák és a másik mécses szépen lobogtak. De bármit tettem, ez folyvást bealudt. Kétségbeesetten próbálkoztam. Körülöttem emberek jártak, és szüntelen arra gondoltam, mit szólnak ezek. Hiszen álmomban annyiszor dicsértem magam, s azt, hogyan értek a tűzhöz. Íme, most közöttük vallok szégyent. És már elkeseredve hajtogattam a mécses vékony műanyag borítását, de csak lejjebb és lejjebb nyomtam a kanócot. Már megégett a kezem, mikor feladtam. Azt mondtam, hibás a gyertya. Azt mondtam, túl mélyen van a kanóc. Azt mondtam, nem az én hibám, ezt nem lehet begyújtani. Ezt mondtam, és tudtam, hogy mindenki tudja: hazudok. Nem a mécses hibája volt, hanem az enyém. Kudarcot vallottam, és talán nem is nyerhettem volna, de olyannyira elkeseredett voltam, hogy bűnöst kerestem, a gyertyát, a műanyagot, ami olvadtan ölelte körbe a viaszt, az öngyújtót, a kanócot, bármit. Bármit, ami nem én vagyok.

Ezt álmodtam. És most talán ébren vagyok, és úgy sajnálom, úgy sajnálom minden hazugságom. Szegény kicsi gyertya becsmérlését. Kínzását. Pedig már olyan kicsi volt. Oly sok égett el belőle. Nem az ő hibája volt. Kevés a lángom. Nem elég forró, nem elég élő. Nem elég...